

29 octombrie – 4 noiembrie

El a murit pentru noi

Textul de memorat: „Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:14,15)

Se spune că moartea și impozitele nu se pot evita. Dar nu e chiar așa. Unii evită impozitele, dar nu și moartea. O pot amâna câțiva ani, dar, mai devreme sau mai târziu, moartea întotdeauna va veni. Și, fiindcă știm că morții - și cei buni, și cei răi - se duc mai întâi în același loc, speranța noastră legată de înviere înseamnă totul pentru noi. După cum a zis Pavel, fără această speranță, până și „cei ce au adormit în Hristos sunt pierduți” (1 Corinteni 15:18) - un fapt care ar fi de-a dreptul absurd, dacă am crede, asemenea multora, că aceia care „au adormit în Hristos” roiesc entuziasmați prin cer în prezența lui Dumnezeu.

Așadar, învierea lui Isus este capitală pentru credința noastră fiindcă în învierea Lui avem garanția învierii noastre. Dar înainte de a învia, Isus, bineînțeles, a trebuit să moară. Din acest motiv, în agonia Lui din Ghetsimani, ca o anticipare a morții Sale, El S-a rugat: „Acum, sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice? «Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta? Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta!»” (Ioan 12:27). Isus a venit ca să moară.

De înțeles: Moartea lui Hristos și ce înseamnă ea în contextul făgăduinței vieții veșnice.

Duminică, 30 octombrie – De la întemeierea lumii

1. Citește Apocalipsa 13:8, Faptele 2:23, 1 Petru 1:19,20. Cum este considerat Hristos „înjunghiat de la întemeierea lumii” (NTR)?

Aspectul cel mai important pentru noi este că Isus a fost înjunghiat „de la întemeierea lumii”. Evident, trebuie să luăm acest lucru în sens simbolic (cartea Apocalipsa este plină de simboluri), fiindcă Isus nu a fost răstignit decât la mii de ani de la crearea pământului. Textul vrea să spună că planul de mântuire fusese instituit înainte de crearea lumii. Și un loc central în acest plan avea să-l ocupe moartea lui Isus, Mielul lui Dumnezeu, pe cruce.

2. Citește Tit 1:2,3. Cu cât timp în urmă a fost instituit planul de mântuire?

„Planul pentru răscumpărarea noastră n-a fost un gând venit ulterior, un plan alcătuit după căderea lui Adam. [...] A fost o manifestare a principiilor care din erele eterne constituie temelia tronului lui Dumnezeu” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 22). Acest plan le-a fost descoperit mai întâi lui Adam și Evei în Eden (Geneza 3:15,1) și a fost simbolizat de fiecare jertfă cu sânge din Vechiul Testament. De exemplu, când i-a pus la încercare credința lui Avraam, Dumnezeu S-a îngrijit ca un berbec să fie sacrificat în locul lui Isaac (Geneza 22:11-13). Această înlocuire a simbolizat și mai clar caracterul substitutiv al jertfei ispășitoare a lui Isus pe cruce. Astfel, elementul cel mai important din întregul plan de mântuire este moartea înlocuitoare a lui Isus, simbolizată timp de veacuri de jertfele animale, fiecare jertfă fiind un simbol al morții lui Isus pe cruce în calitate de „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29).

E drept că sacrificarea animalelor este ceva înfiorător și sângeros. Dar de ce tocmai aspectul acesta revoltător și sângeros este în esență lecția care ne învață despre moartea lui Isus în locul nostru și prețul teribil al păcatului?

Luni, 31 octombrie – Preambulul crucii

3. Care au fost reacțiile ucenicilor când Isus le-a prevestit suferințele și moartea Sa? Ce ar trebui să învățăm din reacțiile lor despre pericolul înțelegerii greșite a Scripturilor? Matei 16:21-23; Matei 17:22,23; Marcu 9:30-32; Luca 9:44,45; 18:31-34

Isus s-a născut ca să moară și a trăit ca să moară. Fiecare pas pe care îl făcea Îl aducea mai aproape de marele Său sacrificiu ispășitor pe crucea Golgotei. Pe deplin conștient de misiunea Sa, El nu a lăsat pe nimeni și nimic să-L distragă de la misiunea Lui. La drept vorbind, „întreaga Lui viață a fost un preambul al morții Sale pe cruce” (Ellen G. White, *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 382).

În ultimul an al misiunii Sale pe pământ, Isus le-a vorbit ucenicilor din ce în ce mai clar despre apropiata Lui moarte. Dar ei nu păreau să poată și să vrea să accepte realitatea afirmațiilor Sale. Plini de idei false despre rolul lui Mesia, ultimul lucru la care se așteptau era ca Isus, în calitate de Mesia, să moară. Pe scurt, teologia lor eronată i-a dus la suferință inutilă.

Deja lui Nicodim Isus îi spusese: „Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:14,15). Când Se afla în Cezareea, Isus le-a spus ucenicilor că trebuia „să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât și că a treia zi are să învieze” (Matei 16:21). Trecând în mod discret prin Galileea (Marcu 9:30-32) și în timpul ultimului Său drum la Ierusalim (Luca 18:31-34), Isus le-a vorbit iarăși ucenicilor despre moartea și învierea Sa. Fiindcă nu era ceea ce doreau să audă, ei nu au ascultat. Cât de ușor este să facem și noi la fel!

Oamenii, în special cei din poporul ales al lui Dumnezeu, au avut idei greșite cu privire la prima venire a lui Mesia. Ce idei eronate cu privire la a doua venire a lui Isus sunt răspândite în zilele noastre?

Marti, 1 noiembrie – „S-a isprăvit!”

4. Citește Ioan 19:1-30. Care este mesajul crucial din afirmația lui Isus: „S-a isprăvit”?

În sfârșit sosiseră momentele hotărâtoare pentru Hristos, pentru omenire și pentru întregul univers. În adâncă agonie, El Se lupta cu puterile întinericului. A înfruntat treptat grădina Ghetsimani, procesele nedrepte și apoi a urcat încet dealul Golgotei. Îngerii răi încercau să-L doboare. În timp ce atârna pe cruce, conducătorii preoților, cărturarii și bătrânii își băteau joc de El. Citește ce spuneau, în **Matei 27:42**.

Putea Isus să coboare de pe cruce și să Se salveze? Da, putea, dar nu voia. Iubirea Lui necondiționată pentru omenire, inclusiv pentru acei batjocoritori, nu L-a lăsat să renunțe. „Batjocoritorii se numărau printre aceia pe care venise să-i salveze și nu putea să Se dea jos de pe cruce și să Se salveze pentru că El era ținut pe cruce nu de cuie, ci de dorința Lui de a-i salva” (Alfred Plummer, *An Exegetical Commentary on the Gospel According to S. Matthew*, Elliot Stock, 1910, p. 397). Aici, în suferința Lui, Isus Hristos biruia împărăția lui Satana, chiar dacă Satana fusese acela care declanșase evenimentele ce duseseră la cruce, inclusiv trădarea lui Iuda (Ioan 6:70; 13:2,27). „Cumva, într-un mod pe care evanghelistul nu încearcă să-l descrie, moartea lui Isus este atât un act al lui Satana, cât și un act prin care Isus obține victoria asupra lui Satana” (George E. Ladd, *A Theology of the New Testament*, Lutterworth Press, 1994, p. 192).

Strigând de pe cruce „S-a isprăvit!” (Ioan 19:30), Isus a vrut să spună nu doar că agonia Lui se sfârșise, cât mai ales că El câștigase suprema luptă cosmică împotriva lui Satana și a forțelor lui malefice. „Tot cerul a triumfat odată cu victoria Mântuitorului. Satana a fost înfrânt și și-a dat seama că și-a pierdut împărăția” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 758). Este greu de imaginat uimitorul contrast: prin umilirea Sa totală, Fiul lui Dumnezeu obținuse - pentru noi și pentru univers - o istorică și glorioasă victorie.

Gândește-te cât de grav este păcatul dacă ispășirea lui a necesitat moartea lui Isus. Ce ar trebui să ne transmită acest adevăr despre cât de inutile sunt faptele noastre în obținerea vreunui merit înaintea lui Dumnezeu? La urma urmei, ce am putea adăuga noi la ceea ce Isus a făcut deja?

Miercuri, 2 noiembrie – El a murit pentru noi

5. Ce a realizat pentru noi moartea lui Isus? Ioan 3:14-18; Romani 6:23

Când Isus a ajuns la râul Iordan ca să fie botezat, Ioan Botezătorul a exclamat: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29). Prin aceasta, Isus era recunoscut drept Mielul arhetipal prefigurat de toate jertfele din Vechiul Testament. Dar jertfele animale nu puteau îndepărta păcatele (Evrei 10:4). Ele ofereau doar o iertare condiționată, care depindea de împlinirea jertfei viitoare a lui Hristos pe cruce. Citește **Ioan 1:9**.

6. Citește Ioan 3:16,17. Ce speranță excepțională găsești aici, mai ales când simți, pe bună dreptate, că meriți să fii condamnat pentru ce ai făcut?

Gândește-te la tot ce înseamnă aceste lucruri. Isus, Cel care a creat universul (Ioan 1:1-3), S-a dat pe Sine pentru fiecare dintre noi, ca jertfă pentru păcate, ca astfel noi să nu mai fim condamnați pentru ceea ce merităm. Iată marea promisiune a Evangheliei!

Isus Hristos a declarat că „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Dar nu ar trebui să uităm niciodată că Isus S-a oferit de bunăvoie pentru noi (Evrei 9:14). Luther s-a referit la cruce ca fiind „altarul pe care Isus, mistuit de focul iubirii nemărginite care ardea în inima Lui, a adus jertfa vie și sfântă a trupului și sângelui Său în fața Tatălui, cu rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi (Evrei 5:7)” (*Luther's Works*, vol. 13, Concordia Publishing House, 1956, p. 319). Hristos a murit o dată pentru totdeauna (Evrei 10:10), o singură dată (Evrei 10:12), deoarece sacrificiul Lui este suficient și nu își pierde niciodată puterea. Ba, mai mult, „dacă nu s-ar fi găsit decât un singur suflet care să accepte Evanghelia harului Său, pentru a-l salva Hristos ar fi acceptat aceeași viață de trudă și umilință și aceeași moarte înjositoare” (Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 135).

Citește din nou Ioan 3:16, înlocuind cuvintele „lumea” și „oricine” cu numele tău. Cum poți învăța permanent, mai ales când ești ispitit, să-ți însușești această minunată promisiune?

Joi, 3 noiembrie – Semnificația crucii

7. Citește 1 Corinteni 1:18-24. Ce spune Pavel despre cruce și cum o așază în contrast cu „înțelepciunea lumii”? De ce mesajul crucii este atât de important astăzi, când predomină materialismul (ideea că întreaga realitate nu ar fi decât materie, ceea ce ar însemna că nu există Dumnezeu, nici lumea supranaturală)?

Crucea lui Hristos este punctul central al istoriei mântuirii. „Veșnicia nu va putea niciodată cuprinde adâncimea iubirii manifestate la crucea de pe Golgota. Acolo iubirea infinită a lui Hristos și egoismul fără limite al lui Satana au stat față-n față” (Stephen N. Haskell, *The Cross and Its Shadow*, Bible Training School, 1914). În timp ce, în umilință, Isus Se oferea pe Sine ca răscumpărare pentru omenire, Satana, în egoismul lui, Îl cufunda în suferință și agonie. Hristos nu a murit de moartea naturală pe care fiecare om trebuie să o înfrunte. El a murit de moartea a doua, astfel încât toți aceia care Îl acceptă să nu mai fie nevoiți să o îndure.

Cu privire la semnificația crucii există câteva aspecte importante de reținut: **(1)** Jertfa lui Hristos este revelația supremă a dreptății lui Dumnezeu în privința păcatului (Romani 3:21-26). **(2)** Ea reprezintă revelația supremă a iubirii lui Dumnezeu pentru cei păcătoși (Romani 5:8). **(3)** Crucea constituie marea sursă de putere pentru a rupe lanțurile păcatului (Romani 6:22,23; 1 Corinteni 1:17-24). **(4)** Ea este singura noastră speranță pentru viața veșnică (Filipeni 3:9-11; Ioan 3:14-16; 1 Ioan 5:11,12). **(5)** Este singurul antidot la o viitoare rebeliune în univers (Apocalipsa 7:13-17; 22:3).

Niciunul dintre aceste adevăruri esențiale despre Golgota nu poate fi exprimat de „înțelepciunea lumii”. Dimpotrivă, predicarea crucii este o „nebunie” din perspectiva înțelepciunii lumii, care adesea nici măcar nu recunoaște cel mai evident adevăr care ar putea exista, și anume faptul că, da, Creatorul există (vezi Romani 1:18-20). Înțelepciunea lumească nu-L poate recunoaște pe Isus sau mântuirea pe care El o oferă prin moartea Lui înlocuitoare pe cruce.

Indiferent de valoarea „înțelepciunii lumii”, de ce nu ar trebui niciodată ca aceasta să ne influențeze convingerile despre Isus și speranța oferită prin cruce (1 Corinteni 1:21)?

Vineri, 4 noiembrie

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, capitolele 74 și 78; *Calea către Hristos*, capitolul 3

„Am văzut că cerul întreg este interesat de mântuirea noastră; și noi să fim indiferenți? Să fim nepăsători, ca și când ar fi un lucru de mică importanță dacă suntem salvați sau pierduți? Să desconsiderăm noi sacrificiul făcut pentru noi? Unii așa au făcut. Au desconsiderat harul care le-a fost oferit și și-au atras dezaprobarea lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu nu poate fi întristat la nesfârșit. Dacă va mai fi întristat, curând Se va îndepărta. După ce Dumnezeu a făcut tot ce se putea face pentru a-i salva pe oameni, dacă ei dovedesc, prin viața lor, că desconsideră harul oferit de Isus, moartea va fi partea lor și va fi scump plătită. Va fi o moarte teribilă; pentru că ei vor trebui să simtă agonia pe care a simțit-o Domnul Hristos pe cruce ca să plătească mântuirea pe care ei au refuzat-o. Atunci își vor da seama ce au pierdut - viața veșnică și moștenirea nepieritoare. Marele sacrificiu făcut pentru salvarea sufletelor demonstrează care este valoarea lor. Odată pierdut, sufletul prețios este pentru totdeauna pierdut” (Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 1, p. 124).

STUDIU ZILNIC – BIBLIA ȘI CARTEA RUGĂCIUNEA

Biblia: 2 Samuel 16 - 22;

1. Cine blestema, vântura praf și arunca pietre împotriva lui David?
2. Cine i-a dat „bunul sfat” lui Absalom și cine l-a nimicit?
3. Care era cea mai mare nenorocire ce i s-ar fi putut întâmpla lui David?
4. Cum a fost Dumnezeu „potolit față de țară”?

Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 8 (de la paragraful „Rugați-vă fără încetare”)

5. Care este cea mai mare putere a creștinului?